

R O M Ă N I A
CURTEA DE APEL CLUJ
SECȚIA a II-a CIVILĂ,
DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
DOSAR NR.

DECIZIE CIVILĂ NR. 4406/2011

Sedința publică din data de 07 noiembrie 2011

Instanța constituită din :

PRESEDINTE :

JUDECĂTOR :

JUDECĂTOR :

GREFIER :

S-a luat în examinare recursul declarat de reclamanta SC.

SRL împotriva sentinței civile nr. 402 din 30.11.2010, pronunțată în dosarul nr. al Tribunalului Bistrița Năsăud, în contradictoriu cu intimata DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE BISTRITA NĂSAUD, având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

La apelul nominal făcut în cauză se constată lipsa părților litigante de la dezbateri.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Recursul promovat este legal timbrat cu taxă judiciară de timbru în sumă de 21,5 lei și timbru judiciar în valoare de 0,15 lei.

S-a făcut referatul cauzei, după care se constată că în data de 01 noiembrie 2011 s-a înregistrat la dosarul cauzei întâmpinare din partea intimetei DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE BISTRITA NĂSAUD.

În data de 04 noiembrie 2011 s-a înregistrat la dosarul cauzei un înscris din partea recurenteii la care a anexat dovada ce atestă achitarea taxei judiciare de timbru în cuantum de 21,5 lei și timbru judiciar de 0,15 datorată pentru recursul promovat precum și taxa judiciară de timbru în cuantum de 43 lei datorată pentru fondul cauzei.

În data de 07 noiembrie 2011 s-a înregistrat la dosarul cauzei un înscris din partea recurenteii prin care solicitată judecarea cauzei în lipsă, în conformitate cu dispozițiile art. 242 alin. 2 C. proc. civ.

Curtea, din oficiu, verificând competența generală, materială și teritorială potrivit dispozițiilor art. 159¹ alin.4 C.pr.civ astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 202/2010, constată că este legal investită raportat la dispozițiile art. 8 și art.10 din Legea nr. 554/2004 și în baza înscrisurilor existente la dosar și reținând poziția procesuală a părților care solicită judecarea cauzei în lipsă în conformitate cu dispozițiile art. 242 alin. 2 din C. pr. civ., apreciază că prezenta cauză este în stare de judecată, declară închisă faza probatorie și o reține în pronunțare.

CURTEA

Deliberând reține că,

Prin sentința civilă nr.402/CA din 30.11.2010 pronunțată în dosarul Tribunalului Bistrița Năsăud s-a respins excepția lipsei calității procesuale pasive invocată de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud, ca neîntemeiată și s-a

respins, ca neîntemeiată, acțiunea în contencios fiscal formulată de reclamanta SC SRL, în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut următoarele:

Analizând, cu prioritate *exceptia lipsei calității procesuale pasive a DGFP BN*, tribunalul a apreciat-o ca fiind neîntemeiată, astfel că o va respinge, raportându-se la dispozițiile art. 17 din Codul de procedură fiscală care reglementează sfera subiectelor raportului juridic fiscal, acestea fiind statul, unitățile administrativ-teritoriale, contribuabilul, precum și alte persoane care dobândesc drepturi și obligații în cadrul acestui raport (alin 1), iar conform alin. 3, statul este reprezentat de Ministerul Economiei și Finanțelor prin Agenția Națională de Administrare Fiscală și unitățile sale subordonate *cu personalitate juridică*.

În ceea ce privește *inadmisibilitatea* formulării în cadrul acțiunii a petitului de contestare a Deciziei de impunere nr.328/11.06.2009, a Raportului de Inspecție Fiscală nr.1006/17.06.2009 și a Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr.455/10.06.2009, invocată de pârâtă, instanța a reținut că decizia de impunere este actul care face obiectul deciziei date în calea administrativă de atac și că, ultimele două acte-raportul de inspecție fiscală și dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală, deși preced emiterea deciziei de impunere, produc efecte juridice prin ele însele, fiind acte administrativ - fiscale, în sensul art. 2 alin. 1 litera c din Legea nr. 554/2004 și art. 41 din Codul de procedură fiscală, emise de organul fiscal competent în aplicarea legislației privind stabilirea, modificarea sau stingerea unor drepturi și obligații fiscale.

Pe fondul cauzei, tribunalul a reținut că prin raportul de inspecție fiscală înregistrat sub nr. 1006/17.06.2009 s-a constatat de către organele de control, că reclamanta a înregistrat în jurnalul de cumpărări aferent lunii aprilie 2009, factura nr. 168/04.04.2009 emisă de S.C. S.R.L. Beclean, în valoare totală de lei, cu TVA aferentă de lei, prin care s-a facturat restul de preț din valoarea apartamentului achiziționat de la societatea sus-menționată. Anterior au mai fost achitate două tranșe de preț, în valoare totală de lei.

Organul de control a verificat realitatea operațiunii înscrise în factură; atât din punct de vedere formal cât și faptic, constatând că pentru achiziționarea imobilului s-a încheiat contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1212/08.04.2009. De asemenea s-a constatat existența efectivă a apartamentului prin deplasarea organului de control la adresa unde este situat imobilul.

Organul de control, pe baza declarației administratorului societății conform căreia scopul achiziționării apartamentului a fost acela „de a locui în el, momentan și de a-l vinde”, a hotărât că operațiunea nu se încadrează în exigențele dispozițiilor art.145 alin.2 lit.a din Codul fiscal, în sensul că apartamentul nu este destinat utilizării în folosul operațiunilor taxabile, motiv pentru care nu a acordat dreptul de deducere a TVA.

Potrivit disp. art. 145 al. 1 și al. 2 din Legea nr. 571/2003 - Cod fiscal, pentru orice achiziție destinată a fi utilizată în folosul operațiunilor taxabile persoana impozabilă are dreptul să deducă TVA aferentă dacă aceasta este destinată utilizării în folosul operațiunilor taxabile. Ori, în acest caz, organul administrativ-jurisdicțional în mod corect a reținut că imobilul achiziționat nu este folosit cu această destinație, aspect sesizat *cu ocazia efectuării cercetării la fața locului*, când s-a constatat că apartamentul achiziționat de reclamantă se află situat la parterul imobilului din localitatea

Bistrița, jud. Bistrița-Năsăud și are în componență o camera de zi cu bucatărie, o baie și două dormitoare; este la stadiul finisat, fără a fi mobilat și locuit.

Referitor la procesul verbal de recepție la terminarea lucrărilor, instanța a apreciat că acesta nu are relevanță în cauză, fiind întocmit ulterior controlului, la aproape un an de la efectuarea acestuia.

Tribunalul a mai reținut că operațiunea ajustării taxei deductibile în cazul imobilelor asigură pe toată perioada prevăzută de art. 149 alin. 2 litera b din Codul fiscal (20 ani), regularizarea obligatorie a taxei deductibile proporțional cu timpul și scopul concret al folosirii acestor bunuri de către persoana impozabilă.

Raportat la considerentele de fapt și de drept reținute mai sus, tribunalul a respins, ca neîntemeiată, acțiunea formulată de reclamant.

Având în vedere soluția ce s-a pronunțat, precum și dispozițiile art. 274 Cod proc. civilă, nu s-au acordat cheltuieli de judecată.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta SC

SRL solicitând admiterea recursului și, în urma rejudecării cauzei pe fond, modificarea sentinței recurate în sensul admiterii acțiunii în contencios fiscal așa cum aceasta a fost formulată, respectiv, anularea deciziei nr.67/6.10.2009 emisă de intimată și, pe cale de consecință, anularea în parte ca nelegale și netemeinice a următoarelor acte fiscale: decizia de impunere nr.328/11.06.2009; raportul de inspecție fiscală nr.1006/17.06.2009; dispoziția de măsuri nr.455/10.06.2009 în ceea ce privește stabilirea suplimentară a următoarelor obligații fiscale: TVA în valoare de lei aferent facturii nr.168 din 8.04.2009 și obligarea părții la rambursarea sumei de lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată înscrisă în factura nr.168 din 8.04.2009.

În motivarea recursului se arată că sentința recurată cât și actele fiscale atacate sunt nelegale și netemeinice, întrucât reclamanta nu deține un spațiu propriu în care să-și desfășoare activitatea. Faptul că nu și-a mutat imediat activitățile în imobilul cumpărat se datorează în primul rând faptului că acesta nu era finalizat la data încheierii contractului (fapt pe care l-a dovedit cu procesul verbal de recepție încheiat ulterior). Apoi, mobilarea sediului și dotarea acestuia cu toată birotica necesară presupune cheltuieli care nu în toate situațiile pot fi făcute imediat, cum este și cazul acesteia.

Mai mult, Codul fiscal și normele de aplicare a acestuia conțin reglementări detaliate cu privire la operațiunile taxabile și operațiunile scutite, la operațiunile care dau drept de deducere și operațiunile care nu dau drept de deducere. Apreciază că legiuitorul nu a lăsat la simpla apreciere a organului fiscal deductibilitatea unei operațiuni, astfel că dispoz.art.145 alin.2 reglementează doar principiul general în materie și nu poate fi folosit în mod discreționar de către organul de control. Nu poate fi lăsată la latitudinea oricărei persoane problema deductibilității taxei. Așa cum s-a stabilit că achiziția imobilului nu dă drept de deducere a TVA pentru că nu este folosit în acel moment, organele de control pot să stabilească data viitoare că nu are nevoie de stilouri, doar de unul, nu are nevoie de baterie la chiuvetă pentru că igiena personală nu este realizată în scopul operațiunilor taxabile.

Recurenta apreciază că achiziția apartamentului îndeplinește condițiile prevăzute la art.145 alin.1 din Codul fiscal, respectiv ale pct.45 alin.2 din Normele de aplicare a Codului fiscal unde se prevede că: „pentru exercitarea dreptului de deducere prevăzut la alin.1 trebuie îndeplinite următoarele cerințe: a) bunurile respective urmează a fi utilizate pentru

operațiuni care dau drept de deducere; b) persoana impozabilă trebuie să dețină o factură sau un alt document legal aprobat prin care să justifice suma taxei pe valoarea adăugată aferente bunurilor achiziționate și c) să nu depășească perioada prevăzută la art.147/1 alin.2 din Codul fiscal”.

Arată că îndeplinirea cumulativă a celor trei condiții este evidentă întrucât: imobilul a fost achiziționat în scopul desfășurării activităților recurente, care sunt înregistrate în scopuri de TVA și nu deține niciun alt imobil în proprietate, în care să-și desfășoare activitatea; deține factura fiscală legal emisă, fapt necontestat de organele de control, iar emitentul facturii a plătit taxa pe valoarea adăugată aferentă acesteia, iar avându-se în vedere data efectuării operațiunii – 08.04.2009 – îndeplinirea cerințelor prevăzute de art.147/1 alin.2 din Codul fiscal, nu comportă discuții.

Intimata Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud prin întâmpinarea depusă la dosar, solicită respingerea recursului declarat ca fiind nefondat și menținerea ca temeinică și legală a hotărârii atacate.

Apreciază că hotărârea instanței de fond este temeinică și legală sub toate aspectele, arătând că recursul declarat nu cuprinde motive de nelegalitate sau netemeinicie a hotărârii atacate, astfel că nu se impune nici casarea și nici modificarea hotărârii recurate.

De asemenea, apreciază că în mod corect, instanța de fond a reținut că operațiunea ajustării taxei deductibile în cazul imobilelor asigură pe toată perioada prev. de art.149 alin.2 lit.b C.fiscal, regularizarea obligatorie a taxei deductibile proporțional cu timpul și scopul concret al folosirii acestor bunuri de către persoana impozabilă.

Astfel, arată că pârâta nu a fost și nu este implicată în niciun fel în ceea ce privește derularea procedurii de efectuare a inspecției fiscale, respectiv de emitere a actelor administrative a căror anulare se solicită.

Analizând recursul declarat de către reclamanta SC

SRL prin prisma motivelor de recurs și a dispozițiilor art.304 și 304¹C.pr.civ., Curtea l-a apreciat ca fiind nefondat pentru următoarele considerente:

Potrivit art.145 alin.1 C. fiscal, dreptul de deducerea taxei pe valoare adăugată ia naștere la momentul exigibilității taxei iar conform alin.2 din același articol, orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor dacă acestea sunt destinate utilizării pentru operațiuni taxabile.

În speță, Curtea constată că reclamanta a solicitat să îi fie recunoscut dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferentă facturii nr.168 din data de 08.04.2009, care atestă achiziționarea apartamentului situat în Bistrița, str. Independenței, nr.18; probele administrate în cauză evidențiază împrejurarea că în imobilul achiziționat în anul 2009 nu se desfășoară nici un fel de activitate, este finisat însă nemobilat și nelocuit astfel că nu se poate susține cu temei că este folosit în scopul realizării de operațiuni impozabile care să-i dea dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată achitată la achiziția bunului.

Este adevărat că potrivit art. 145 alin. 1 C.fiscal și pct. 45 alin.2 din Normele de aplicare a Codului fiscal, pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată trebuie îndeplinite următoarele cerințe: bunul respectiv urmează a fi utilizat pentru operațiuni care dau drept de deducere, persoana impozabilă trebuie să dețină o factură sau un alt document legal aprobat prin care să justifice suma taxei aferente bunurilor achiziționate și să nu depășească perioada prevăzută de art.147¹

alin.2 C.fiscal, însă, aceste dispoziții legale trebuie corelate cu cele cuprinse în art.145 alin.1 C.fiscal.

Prin urmare, chiar dacă există documente justificative pentru taxa pe valoare adăugată solicitată a fi dedusă care să vizeze suma solicitată și ele provin de la o persoană impozabilă iar dreptul de deducere este exercitat în interiorul perioadei prevăzute de art.147¹ alin.2 C.fiscal, pentru ca deducerea taxei pe valoarea adăugată să poată fi efectuată este necesar ca achiziția să fie destinată utilizării pentru operațiuni taxabile.

Întrucât în speță această cerință impusă de legiuitor prin dispozițiile legale enunțate nu este respectată, Curtea constată că în mod corect instanța de fond a apreciat că actele fiscale întocmite de către organele abilitate ale părâtei sunt temeinice și legale și a respins acțiunea reclamantei.

În consecință, pentru toate aceste considerente, Curtea va aprecia recursul declarat ca fiind nefondat iar în temeiul art.312 alin.1 C.pr.civ. raportat la art.145 și 147¹ C. fiscal îl va respinge și va menține în întregime hotărârea recurată.

PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
D E C I D E

Respinge recursul declarat de reclamanta SC
SRL Bistrița împotriva sentinței civile nr.402 din 30.11.2010,
pronunțată în dosarul nr. al Tribunalului Bistrița-Năsăud,
pe care o menține în întregime.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică din 7 noiembrie 2011.

PRESEDINTE

JUDECĂTORI

GREFIER

25.11.2011
original

